

B.T. 01679

1913
la
A

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXVII Nr. 3—4

MARTIE—APRILIE 1959

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.

Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116

Apare sub conducerea unui comitet

CUPRINS

- Gînduri de pace . . . . . M. Nagy
- Adevărata slujire . . . . . A. Thomas
- Apostolul Ioan . . . . . D. Popa
- Chemarea lui Abraam . . . . . A. Szentágotái
- Oprîți...! Niciodată să nu se
mai repete . . . . . M. Manea
- Mielul pascal . . . . . T. Dobre
- Implorare — Versuri — B. Manță

GÎNDURI DE PACE

„Căci eu știu gîndurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gînduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde“.

IEREMIA. 29, 11,

De la început, înaintea căderii în păcat, Domnul avea gînduri bune, gînduri de pace și gînduri veșnice cu privire la Adam. Iar cel rău (Satana) avea și el gîndurile lui : ca să nimicească tot ce este bun ,tot ce este sfînt și nobil, adică gînduri de nenorocire.

Domnul a făcut cunoscut lui Adam gîndurile Lui cele bune, avertizîndu-l totodată din timp despre primejdia care îl amenința. I-a oferit căile și posibilitățile prin care îl putea scăpa de nenorocire, urmînd ca el să decidă de cine vrea să asculte.

Deși Adam a ascultat de cel rău și a căzut în păcat ,totuși Domnul nu a renunțat la nici-unul din gîndurile cele bune cu privire la el : ba mai mult avea pregătit dinainte planul de mîntuire. In acest plan de mîntuire este încadrat oricine și își are locul său fixat avînd ceva de făcut. Cu alte cuvinte oricine este

chemat să facă o lucrare pe acest pământ cu care va contribui la realizarea marelui plan de mântuire cu condiția dacă el ascultă de poruncile și sfaturile lui Dumnezeu.

Și cu fiii lui Adam Dumnezeu avea gânduri de pace.

Fiii lui Adam, Cain și Abel, ca și tatăl lor, mai înainte, trebuia să treacă printr-un examen, ca să dea dovadă de ascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu. Abel a fost ascultător și „Domnul a privit cu plăcere spre Abel, și spre jertfa lui“. Geneza 4, 4. Cain însă a nesocotit rânduielele Domnului și însăși Legea lui Dumnezeu; era nemulțumit; el a mers pînă acolo că a voit să aducă o altfel de jertfă decît aceea pe care o rînduise Domnul; de aceea „spre Cain și spre jertfa lui, Domnul n-a privit cu plăcere“, și focul din cer nu s-a coborît să mistuie și jertfa lui. Cînd a văzut Cain, că Domnul nu a primit jertfa lui, s-a supărat atît pe Domnul cît și pe fratele său Abel. S-a lăsat influențat de cel rău, s-a mîniat foarte tare, și i s-a posomorît fața. Cu toate acestea Domnul nu l-a lăsat singur ci s-a coborît la el și Domnul a zis lui Cain: „Pentru ce te-ai mîniat, și pentru ce ți s-a posomorît fața? Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit“; dar dacă faci răul, păcatul pîndește la ușă, dar tu să-l stăpînești. Geneza 4, 5—8. Domnul a avut un plan bun cu el și l-a avertizat din timp să aibă grijă, căci „păcatul pîndește la ușă“ dar toate acestea erau în zadar; el n-a ascultat de Domnul ci s-a lăsat influențat și biruit de cel rău: a omorît pe fratele său nevinovat, iar el a trebuit să plece ca un nenorocit „pribeag și fugăr pe pămînt“. Astfel, gândurile de pace ale lui Dumnezeu față de el, nu s-au împlinit.

Un alt caz. Intre fiii lui Iacov s-a găsit unul cu numele Iosif, care era cu totul deosebit în caracter de frații lui; și „Israel iubea pe Iosif mai mult decît pe toți ceilalți fii ai săi“. Frații lui au văzut că tatăl lor îl iubea mai mult decît pe ei toți, și au început să-l urască și să-l pizmuiască; nu puteau să-i spună nici o vorbă prietenească“. Geneza 37, 3—4.

Ura fraților lui Iosif creștea din zi în zi pentru că s-au lăsat influențați de cel rău. La aceasta a contribuit și gestul necugetat al tatălui lor, prin aceea că i-a făcut o haină scumpă, din mai multe culori, care de altfel se purta numai de oamenii intelectuali, care dețineau anumite demnități, în vremea aceea;

și prin faptul acesta, ei au crezut că tatăl lor — ocolindu-i pe ei — vrea, ca binecuvîntarea primului născut, să o dea lui Iosif. Acesta însă avea un caracter pașnic, deschis și sincer și le spunea tot ce se întimpla.

Astfel, Iosif a visat un vis, și l-a istorisit fraților săi, care l-au urît și mai mult. El le-a zis: „Ia ascultați ce vis am visat! Noi eram la legatul snopilor, în mijlocul cîmpului; și iată că snopul meu s-a ridicat și a stătut în picioare; iar snopii voștri l-au înconjurat, și s-au aruncat cu fața la pămînt înaintea lui. Frații lui i-au zis: „Doar n-ai să împărătești tu peste noi? Doar n-ai să ne cîrmuiești tu pe noi? Și l-au urît și mai mult, din pricina visurilor lui și din pricina cuvintelor lui. Iosif a mai visat un alt vis și l-a istorisit fraților săi. El a zis: „Am mai visat un vis! Soarele, luna și unsprezece stele se aruncau cu fața la pămînt înaintea mea“. L-a istorisit tatălui său și fraților săi. Tatăl său l-a muștrat, și i-a zis: „Ce înseamnă visul acesta, pe care l-ai visat? Nu cumva vom veni, eu, mama ta și frații tăi, să ne-aruncăm cu fața la pămînt înaintea ta?“ Geneza 37, 5—10. Acum ura fraților lui a ajuns la culme, și „au început să-l pizmuiască grozav“. Geneza 37, 11. Însă tatăl său — deși l-a muștrat — știa totuși că prin aceste visuri Domnul le-a descoperit viitorul.

„Frații lui Iosif se duseseră la Sihem, ca să pască oile tatălui lor. Israel a zis lui Iosif: „Frații tăi pască oile la Sihem! Vino căci vreau să te trimet la ei“. „Iată-mă sînt gata“ a răspuns el. Geneza 37, 12—13. — „Pe cînd rătăcea pe cîmp, l-a întîlnit un om. Omul acela l-a întrebat: „Ce cauți?“ „Caut pe frații mei“, a răspuns Iosif: spune-mi te rog, unde pască ei oile?“ Și omul acela a zis: „Au plecat de aici. l-a Dotan“. Iosif s-a dus după frații săi, și i-a găsit la Dotan. Ei l-au zărit de departe, și pînă să se apropie de ei, s-au sfătuit să-l omoare“. Ei au zis unul către altul: „Iată că vine făuritorul de visuri! Veniți acum să-l omorîm și să-l aruncăm într-una din aceste gropi; Vom spune, că l-a mîncat o fiară sălbatică, și vom vedea ce se va alege de visurile lui.“ „Ruben a auzit lucrul acesta, și l-a scos din mîinile lor. El a zis: „Să nu-i luăm viața!“... Să nu vărsați sînge nevinovat; ci mai bine aruncați-l în groapa aceasta care este în pustie, și nu puneți mîna pe el“. Căci avea de gînd să-l scape din mîinile lor, și să-l aducă înapoi la tatăl său“. Geneza 37, 15—22.

Iosif s-a apropiat fără nici o bănuială și s-a bucurat că umblarea lui n-a fost în zadar. Când a ajuns însă acolo, s-a speriat, văzînd că frații săi în loc să-l salute cu iubire, l-au prins, i-au rupt haina cea frumoasă de pe el și l-au aruncat în groapă. Și nici cu aceasta nu au fost mulțumiți; de aceea, la propunerea lui Iuda, l-au vîndut ismaeliților, ca să-l ducă în Egipt să fie sclav; ceea ce era mai rău decît moartea. În disperarea lui, Iosif se întorcea și se adresa cînd la unul cînd la altul dintre frații lui, rugîndu-i stăruitor și plîngînd, să nu-l vîndă ca sclav, dar totul a fost în zadar. Iosif a fost dus în Egipt, vîndut ca sclav lui Potifar și dela el a ajuns în temniță, deși era nevinovat.

În temniță el a tîlmăcit visurile a doi dregători care erau cu el în temniță și a rugat pe unul dintre ei, cel căruia îi tîlmăcise că va scăpa, că, după ce va ajunge înapoi la curtea lui Faraon, și îi va merge bine, să-și aducă aminte și de el, și să facă ceva, ca să scape și el din starea aceasta nenorocită. Dar după ce paharnicul a scăpat de acolo, a uitat cu totul de Iosif.

Chiar și după toate aceste greutăți și încercări, Iosif a rămas neclintit, credincios și ascultător față de poruncile lui Dumnezeu. Pentru credințioșia lui, Domnul a putut să-și împlinească cu el planul Său cu privire la Iosif. L-a scos într-un chip minunat din temniță și l-a pus să fie administrator al tuturor bogățiilor Egiptului. Dar pentru el nu aceasta era totul. El, din toate prin cîte a trecut, a înțeles să fie mai mult decît un simplu administrator al bogățiilor unei țări. A înțeles planul lui Dumnezeu și gîndurile Lui cu privire la el, așa cum s-a exprimat el mai tîrziu pe cînd vorbea cu frații săi, care au venit la el și au căzut cu fața la pămînt, rugîndu-l să-i ierte, și le zicea: „Fiți fără teamă; căci sînt eu oare în locul lui Dumnezeu? Voi, negreșit, v-ați gîndit să-mi faceți rău; dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede azi, și anume, să scape viața unui popor în mare număr. Geneza 50, 19—20.

Domnul avea gînduri bune și de pace și cu Nebucadnețar. Ca să poată împlini aceste gînduri, i-a dat în stăpînirea lui întregul imperiu al Babilonului. L-a avertizat prin cuputorul de foc; — odată — sau de două ori prin vis; însă acestea nu au dus la rezultatul dorit; de aceea: „Un glas s-a pogorît din

cer și i-a zis: Află împărate Nebucadnețar, că ți s-a luat împărăția! Te vor izgoni din mijlocul oamenilor, și vei locui la un loc cu fiarele cîmpului; îți vor da să mînînci iarbă, ca la boi, și vor trece peste tine șapte vremi, pînă vei recunoaște că Cel Prea Înalt stăpînește peste împărăția oamenilor și că o dă cui vrea!... Cuvîntul acela s-a împlinit asupra lui Nebucadnețar. A fost izgonit din mijlocul oamenilor, a mîncat iarbă, ca boii, trupul i-a fost udat de roua cerului, pînă i-a crescut părul ca penele vulturului, și unghiile ca ghiarele păsărilor“. Daniel 4, 31—33.

El însuși povestește aceste lucruri și zice: „Am găsit cu cale să fac cunoscut semnele și minunile pe care le-a făcut Dumnezeu Cel Prea Înalt față de mine... — și apoi continuă: „După trecerea vremii sorocite, eu, — Nebucadnețar, am ridicat ochii spre cer, și mi-a venit iarăși mintea la loc. Am binecuvîntat pe Cel Prea Înalt, am lăudat și slăvit pe Cel ce trăiește veșnic“.

Dacă ne întoarcem cu gîndul la vremea lui Moise și medităm asupra experiențelor din viața lui, aflăm că Domnul a avut un plan minunat cu el. El s-a născut atunci, cînd toți copiii din Israel trebuiau să fie omorîți din porunca Faraonului. Domnul însă a folosit chiar pe fiica lui Faraon ca o unealtă pentru realizarea planului Său așa că Moise trebuia să crească și să trăiască în curtea aceleia care a dat porunca pentru uciderea copiilor.

„Educația pe care el a primit-o în Egipt, ca nepot al lui Faraon cu perspective de moștenitor al tronului, erau absolut completă. N-a fost neglijat nimic din ceea ce ținea să facă din el un înțelept așa cum înțelegeau Egiptenii înțelepciunea. El a primit cea mai înaltă pregătire. El simțea că e pe deplin pregătit pentru lucrarea de liberare a lui Israel din robie. Însă Dumnezeu a judecat lucrurile altfel. În Providența Sa a hotărît lui Moise patruzeci de ani de educație în pustie ca păstor la oi.

„Educația pe care Moise o primise în Egipt era un ajutor pentru el în multe privințe; dar cea mai de valoare pregătire pentru lucrarea vieții sale a fost aceea pe care a primit-o în calitate de păstor... Cînd își conducea turmele prin singurătatea munților și pe pășunile verzi ale văilor, învăța credința și smerenia, răbdarea, umilința și uitarea de sine...

După experiența aceasta, Moise a auzit chemarea din cer de a schimba cîrja sa de păstor pentru toiagul conducerii; de a părăsi turma sa de oi și a lua conducerea lui Israil“.

El a condus poporul Israil timp de patruzeci de ani și a avut dorința să intre și el în Canaan cu poporul Israil. El a vorbit cu Domnul zicînd : „Lasă-mă, Te rog, să trec, și să văd țara aceea bună de dincolo de Iordan“... Dar Domnul i-a zis : „Destul : Nu-Mi vorbi mai mult de lucrul acesta. Suie-te pe vârful muntelui Pizga, uită-te spre apus spre miazănoapte, spre miază zi, și spre răsărit, și privește-o doar cu ochii ; căci nu vei trece Iordanul acesta“. Deut. 3, 25—27.

Profetul Ilie înspăimîntat de Izabela nu înțelegea planurile Domnului cu el. El s-a dus în pustie, unde, după un drum de o zi, a șezut sub un ienupăr, și dorea să moară, zicînd : „Destul ! Acum Doamne, ia-mi suflul“. Domnul însă avea alte gînduri cu el, căci mai avea de lucru. „Domnul i-a zis : „Du-te, întoarce-te pe drumul tău prin pustie

pînă la Damasc ; și cînd vei ajunge, să ungi pe Hazael ca împărat al Siriei. Să ungi și pe Iehu, fiul lui Nimși, ca împărat al lui Izrael ; și să ungi pe Elisei, fiul lui Safat, din Abel Mehola, ca prooroc în locul tău“. 1 Imp. 19, 4.15.16. Iar planul lui Dumnezeu cu privire la el, era ca să-l ia la cer, ceea ce s-a și realizat.

După ce a terminat lucrarea, au plecat din Ghilgal cu Elisei, au trecut Iordanul și „pe cînd mergeau ei vorbind, iată că un car de foc și niște cai de foc, i-au despărțit unul de altul, și Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vînt. 2. Imp. 2, 11.

Astfel, Domnul are gînduri de pace cu fiecare și dorește ca fiecare să ajungă la un rezultat fericit ; de aceea El a trimis și „a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică“. Ioan 3, 16. „Da veți ieși cu bucurie, și veți fi călăuziți în pace“. Is. 55, 6-9,12.

M. NAGY

ADEVĂRATA SLUJIRE

În totdeauna omul a fost mai bucurios să i se slujească decît să slujească el însuși. Slujirea dă prilej multora să creadă că, făcînd aceasta, sînt puși într-o poziție de inferioritate. Domnul Hristos cunoscînd aceasta a stabilit o minunată regulă în privința slujirii atunci cînd a zis: „Tot ce voiți să vă facă vouă alții, faceți-le și voi la fel“, sau faceți-le mai întîi voi. Aceasta este regula de aur.

Nici nu se putea stabili o rînduială mai bună ca aceasta. Așa cum noi dorim și am vrea din partea altora să avem o comportare amabilă și binevoitoare, așa să fie mai întîi comportarea noastră.

MOTIVUL SLUJIRII

La asigurarea iubirii lui Dumnezeu față de noi. Isus adăugă iubirea unul față de altul, într-un principiu cuprinzător, care îmbrățișează toate legăturile societății omenști. Iudeii se interesau de ceea ce aveau să primească: problema cu care își băteau capul era cum să-și asigure puterea, respectul și serviciul care credeau că li se datorește. Dar Domnul Hristos ne învață că preocuparea noastră nu trebuie să fie: Cît de mult vom primi? Ci, cît de mult putem să dăm! Cît de mult sîntem dispuși a folosi darurile încredințate nouă, materiale, și spirituale, în folosul altora! Măsura datoriei noastre față de alții se găsește în ceea ce noi înșine am socoti ca datorie a lor față de noi.

În prietenia ta cu alții, așează-te în locul lor. Pătrunde în simțămintele lor, în greutățile lor, în desamăgirile lor, în bucuriile și întristările lor. Fă-te una cu ei, apoi poartă-te față de ei așa cum ai dori să-ți facă ei ție, dacă ar fi să schimbi locul cu ei.

Aceasta este adevărata regulă de sinceritate. Este o altă explicare a legii. „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“. Și acesta este miezul învățăturii profeților. Este principiul cerului și va fi împlinit în toți cei ce sînt pregătiți pentru societatea lui sfîntă.

Regula de aur este principiul adevăratei curtenii, și ilustrarea ei cea mai adevărată se vede în viața și caracterul lui Isus. O, ce raze de blîndețe și frumusețe străluceau în viața zilnică a Mintuitorului nostru! Ce dulceață se revărsa din însăși prezența Sa! Același spirit va fi descoperit în copiii Săi.

Dar această regulă de aur are o semnificație și mai adîncă. Oricine a devenit ispravnic al feluritelor daruri ale lui Dumnezeu, este chemat să le împărtășească și altora. Apostolul Pavel zicea: „Eu sînt dator și Grecilor și Barbarilor, și celor neînvățați și celor învățați.“ Prin faptul că ai știut mai mult despre iubirea lui Dumnezeu, prin faptul că ai primit mai mult din darurile bogate ale harului Său, ești dator să-i faci parte din aceste daruri și celui lipsit de ele.

Tot așa stau lucrurile și cu bunurile și binecuvîntările vremelnice: tot ce ai mai mult decît semenii tăi, te face la fel de dator față de cei mai puțin favorizați. Dacă sîntem înstăriți sau chiar dacă viața ne e ceva mai înlesnită, avem cea mai solemnă îndatorire să îngrijim de sărac, de bolnav, de văduvă și orfan, așa cum am dori să se îngrijească și ei de noi, dacă am fi în locul lor.

Dacă însă slujirea nu are la bază un alt motiv decît cel al Fariseilor, oricît de prețioasă ar fi lucrarea săvîrșită, va rămîne fără valoare în fața ce-

rului. Motivele și metodele care erau folosite de Farisei, erau cu totul altele și chiar contrarii adevăratului spirit al slujiri. „Cu toate că prețindeau a fi foarte plini de rîvnă pentru cinstirea legii, mîndria deșartă era adevărata țintă pe care o urmăreau ei și Domnul avea să le arate că iubitorul de sine este de fapt un călcător al legii.

Dar principiile apărute de Farisei sînt date pe față de oamenii din toate timpurile. Mintuitorul a arătat deosebirea între spiritul și metodele Sale și acelea ale rabinilor, învățătura Sa este tot așa de potrivită pentru oamenii tuturor timpurilor.“

„Luați seama!“ spunea Domnul „să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei“.

Pe vremea Domnului Hristos, Fariseii cautau să cîștige favoarea cerului, pentru ca să-și asigure onoarea lumii și profitul personal, lucruri pe care le priveau ca o răsplată a virtuții. În același timp, ei făceau paradă de faptele lor de milostenie înaintea norodului ca să-i atragă atenția și să capete o faimă pentru sfințenia lor.

Isus a mustrat lăudăroșenia lor, spunînd că Dumnezeu nu recunoaște o asemenea slujire, și că lingușirea și admirația pe care ei le căutau cu atîta ardoare erau singura răsplată pe care ei aveau s-o primească vreodată. „Tu, dar cînd faci milostenie“, zicea Domnul, „să nu știe stînga ta ce face dreapta, pentru ca milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti“. Prin aceste cuvinte, Isus n-a învățat că faptele de milostenie trebuie să fie ținute totdeauna în ascuns. Apostolul Pavel scriind prin Duhul Sfînt, n-a as-

cuns generosul sacrificiu al creștinilor din Macedonia, ci a vorbit despre harul pe care Domnul îl lucrase în ei, și în felul acesta și alții erau însuflețiți de același duh. Tot el scria și bisericii din Corint și zicea: „Rivna noastră a îmbărbătat pe foarte mulți din ei.”

Chiar cuvintele Domnului lămuresc ce a vrut să spună, — anume că faptele de milostenie nu trebuie să aibă drept scop de a câștiga lauda și cinstea de la oameni. Adevărata evlavie nu face nimic pentru a fi de privești. Aceia care umblă după cuvinte le laudă și lingușire și se hrănesc cu ele ca și cu ceva plăcut, sînt creștini numai cu numele.

Prin faptele lor bune, urmașii lui Hristos trebuie să aducă slavă, nu loruși, ci Aceluia prin al Cărui har și putere au făcut toate acestea. Orice faptă bună este adusă la îndeplinire numai prin Spiritul Sfînt, și Spiritul este dat pentru proslăvirea Celui ce L-a dat —, nu pentru a celui ce L-a primit. Cînd lumina lui Hristos strălucește în suflet, gura va fi plină de laudă și mulțumire față de Dumnezeu. Isus va fi mărit, cul va fi ascuns, și Hristos Se va arăta ca totul în toate.

Noi trebuie să dăruim în sinceritate, nu spre a face paradă de faptele noastre bune, ci din milă și dragoste față de cei aflați în suferință. Sinceritatea scopului, adevărata bunătate a inimii, este motivul care are preț în fața cerului. Sufletul sincer în iubirea sa, cu inima întregă în devoțiunea sa, este privit de Dumnezeu ca fiind mai de preț decît mult aur de Ofir.

Nu trebuie să ne gîndim la răsplată, ci la slujire; cu toate acestea, bunătatea arătată în acest spirit nu va fi lipsită de răsplata ei. „Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti ție.” Dacă este adevărat că Dumnezeu însuși este marea Răsplată, care cuprinde pe toate celelalte, atunci sufletul îl primește și se bucură de El numai în măsura

în care acesta se face asemenea cu El în caracter. Numai cele ce sînt asemenea, se pot prețui unele pe altele. Numai cînd ne dăruim pe noi înșine lui Dumnezeu pentru binele omenirii, atunci și El ni Se dăruiește nouă.

Nimeni nu poate să facă loc în propria sa inimă și viață ca șuvoiul binecuvîntării lui Dumnezeu să curgă spre alții, fără ca să primească în ei înșiși o bogată răsplată. Colinele și cîmpiile care oferă o albie ca pîraiele de munte să ajungă la mare, nu suferă nici o pierdere prin aceasta. Ceea ce dau ele este răsplătit însușit, pentru că torentul care curge murmurînd în drumul său, lasă înapoi darul său de verdeață și rodnicie. Iarba de pe malurile sale este de un verde viu, copacii au un frunziș verde, florile sînt mai îmbelșugate. Cînd pămîntul rămîne sterp și scorjît de arșița dogoritoare a soarelui de vară, un briu de verdeață arată cursul rîului; iar cîmpia care își deschide sînul ca să poarte comoara muntelui spre mare, este îmbrăcată cu proșteime și frumusețe, — o dovadă a răsplatei pe care harul lui Dumnezeu o dă tuturor celor care se predau ca să fie mijlocitorii prin care El să-Și reverse binecuvîntările Sale. Aceasta este binecuvîntarea de care au, parte cei ce arată milă față de nevoiași. Profetul Isaia zice: „Imparte-ți pîinea cu cel flămînd și adu în casa ta pe nenorocii fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acopere-l, și nu întoarce spatele semenului tău. Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede. „Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va satura sufletul chiar în locuri fără apă; ... Vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor, ale cărui ape nu seacă.”

Lucrarea de binefacere este de două ori binecuvîntată. În timp ce acela care dă celui lipsit, face fericiți pe alții, el însuși este binecuvîntat într-o măsură mult mai mare. Harul lui Hristos în suflet desvoltă

trăsături de caracter, care sînt cu totul protivnice egoismului, — trăsături care vor curăți, înnobila și îmbogăți viața. Faptele de milostenie, săvîrșite în taină, vor lega inimile laolaltă și le vor apropia tot mai mult de inima Aceluia de la care izvorăște orice impuls bun. Micile atenții, micile fapte de iubire și sacrificiu de sine, care se revarsă din viață tot așa de făcut ca și parfumul dintr-o floare, — acestea alcătuiesc nu o mică parte din binecuvîntările și fericirea vieții. Se va vedea la urmă că tăgăduirea de sine pentru binele și fericirea altora, oricît de umilă și nelăudată aci pe pămînt, este recunoscută în cer ca semn al unirii noastre cu împăratul slavei, care a fost bogat, și totuși S-a făcut sărac pentru noi.

Se poate ca faptele de binefacere să fi fost săvîrșite în taină, dar înrăurirea asupra caracterului celui ce le-a săvîrșit, nu poate fi ascunsă. Dacă trăim din toată inima ca urmași ai lui Hristos, inima va fi în strînsă simpatie cu Dumnezeu, și Spiritul lui Dumnezeu miscîndu-Se pe deasupra spiritului nostru, va scoate la iveală sfintele armonii ale sufletului, ca răspuns la atingerea divină.

Acela care dă talente spirituale celor care au folosit cu înțelepciune darurile ce le-au fost incredintate, are plăcere să recunoască lucrarea poporului Său credincios în Cel Iubit, prin al Cărui har și putere au lucrat. Aceia care au urmărit dezvoltarea și desăvîrșirea unui caracter creștin, punînd la lucru facultățile lor în fapte bune vor culege ceea ce au semănat. Lucrarea începută pe pămînt, își va ajunge perfecțiunea în acea viață mai înaltă și mai sfîntă, care va dura cît veșnicia.”

Răsplata slujirii credincioase este asigurată. Nici o faptă de binefacere cît de mică ar fi ea, nu rămîne trecută cu vederea. Pînă și despre un pahar cu apă dat, Domnul spune că nu-și va pierde răsplata.

PRIVIND EXEMPLUL SAU

Pe paginile Sfințelor Scripturi ne sînt minunat redacte exemplele de slujire consacrată, a bărbaților de credință, dar deasupra tuturor stă exemplul Domnului Hristos. Intreaga viață a lui Hristos fusese o viață de servire neegoistă.

Cugetînd asupra slujirii adevărate, nu putem trece cu vederea actul umilinței pe care Domnul l-a instituit cu ocazia Sfintei Cine, înainte de patimile Sale. Exemplul ce ne este prezentat aci în Evanghelia după Ioan 13, 1—17 de Maiestrul Divin, este dat cu scopul ca noi să facem la fel și să fim fericiți. Să dovedim lepădare de sine nu numai cu ocazia celebrării acestui act, ci continuu în viața de credință. „Nu pentru a fi servit, ci pentru a servi“, fusese învățătura dată de fiecare faptă a Lui. Dar ucenicii încă nu prinsese învățătura. La acest ultim Paști, Isus a repetat învățătura Lui printr-o ilustrațiune care le-a întipărit-o pentru totdeauna în mintea și inima lor.

Cînd ucenicii intrară în camera de sus, inima lor era plină de gînduri rele. Iuda s-a înghesuit lingă Hristos, la stînga; Ioan era în dreapta. Dacă era un loc mai de frunte, Iuda se hotărîse să-l aibă, și acesta era socotit ca fiind cel mai apropiat de Hristos. Iar Iuda era un trădător.

Alegîndu-și locul la masă, Iuda încercase să se așeze în frunte, și Hristos ca serv l-a servit pe el cel dintîi. Ioan, împotriva căruia Iuda avuse-se atîta necaz, a fost lăsat la urmă de tot. Dar Ioan n-a luat aceasta ca o mustrare sau o trecere cu vederea. Pe cînd urmăreau lucrarea lui Hristos, ucenicii au fost foarte mult mișcați. Cînd a venit rîndul lui Petru, el l-a zis mirat: „Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?“ Indurarea lui Hristos i-a sfîșiat inima. Il apucase o mare rușine la gîndul că niciunul dintre ucenici nu făcuse serviciul acesta. „Ce fac Eu“, i-a zis Hristos

tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea.“ Petru nu putea suferi să vadă pe Domnul său pe care-L socotea că e Fiul lui Dumnezeu, să facă lucru de servitor!

Tot sufletul lui s-a ridicat împotriva unei umilinți de felul acesta. El nu-și dădea seama că tocmai pentru așa ceva venise Hristos în lume. Cu glasul hotărît, el zise; „Niciodată nu-mi vei spăla picioarele!“

Cu solemnitate, Hristos spuse lui Petru: „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine.“ Serviciul pe care-l refuza Petru, preînchi-puia o curățire de o treaptă mai înaltă. Hristos venise pentru a spăla inima de mînjitura păcatului“...

La cuvintele: „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine“, Petru a supus mîndria și încăpăținarea sa. El nu putea să sufere gîndul de a fi despărțit de Hristos; aceasta ar fi însemnat moarte pentru el. „Nu numai picioarele“, a zis el, dar „și mîinile și capul“. Cuvintele acestea însemnau mai mult decît curățenia trupezască. Hristos vorbește și de o curățenie mai înaltă, care e simbolizată prin cea interioară“... „Cu spiritul pe care-l avea atunci, niciunul dintre ei nu era pregătit pentru părăsirea cu Hristos. Pînă nu erau aduși la umilință și iubire, nu erau pregătiți să ia parte la cina pascală, sau să fie părtași la slujba de amintire pe care Hristos era gata să o înființeze. Inima lor trebuia să fie curățită. Mîndria și îngrijirea numai de sine născuse despărțire și ură, dar toate acestea Isus le îndepărtase la spălarea picioarelor. Se făcuse o schimbare de sentimente. Privind la ei, Isus putea să zică: „Voi sînteți curați“.

„Hristos voia ca ucenicii Lui să priceapă că deși El le spălă picioarele, aceasta nu-i lua nicidecum ceva din demnitate. „Voi mă numiți, Învățătorul și Domnul, și bine ziceți, căci sînt“. Și fiind așa de mult prea înalt, El a dat servi-

ciului acestuia frumusețe și însemnătate. Nimeni nu era așa de înălțat ca Hristos, și cu toate acestea, El S-a plecat pînă la lucrarea cea mai umilă. Pentru ca poporul Său să nu fie rătăcit de egoismul care de obicei se află în inima firească, și care se întărește prin slujirea de sine, Hristos Insuși a dat pilda umilinței. El n-a vrut să lase lucrul acesta pe seama omului. El a socotit că lucrul acesta aduce după sine urmări așa de mari, încît El Insuși, Acela care este egal cu Dumnezeu, a slujit ca servitor al ucenicilor Săi. În timp ce ei se certau pentru locul cel mai de frunte, El Căruia trebuia să I se plece orice genunchi, El Căruia îngerii slavei socotesc o onoare a-I servi, S-a plecat pentru a spăla picioarele aceluia care-L numeau Domn. El a spălat picioarele celui care L-a vindut. În viața și învățăturile Sale, Hristos a dat o desăvîrșită pildă de slujire neegoistă ce pornește de la Dumnezeu. Dumnezeu nu trăiește pentru Sine. Prin faptul că a creiat lumea, și că menține toate lucrurile, El slujește fără încetare altora. „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți.“ Idealul, acesta al servirii, Dumnezeu l-a încredințat Fiului Său. Lui Isus I S-a dat să stea în fruntea omenirii, pentru ca prin pilda Sa să învețe pe alții ce însemnează a servi. Intreaga Lui viață a fost stăpînită de legea servirii. El a servit pe toți, a slujit pe toți. În felul acesta El a trăit Legea lui Dumnezeu și prin pilda Sa a arătat în ce chip trebuie să ascultăm de ea.“

Domnul a venit să slujească altora și a trăit pentru alții. De aceea, a și putut spune: „Am isprăvit lucrarea“, pentru că o săvîrșise în mod temeinic. Tatăl fusese totdeauna proslăvit prin viața Fiului Său. Să ne străduim ca să proslăvim și noi întotdeauna Numele cel sfînt al Tatălui, servind altora și împlinind lucrarea ce ne-a fost încredințată.

APOSTOLUL

Sfântul Ioan scriitorul Evangheliei ce-i poartă numele, era fiul lui Zevedeu, un pescar cu stare (Marcu, 1, 20) și al lui Salome femeie evlavioasă care a însoțit pe Domnul în călătoriile Sale, ajutându-l cu ce avea (Marcu 15, 40 ; Mat. 27, 56). El era frate cu Iacov cu care și fusese chemat de Domnul Hristos deodată „să fie ucenicul Său (Mat. 4, 21).

Evanghelia, după toate dovezile, pare să fi fost scrisă în preajma anului 100, deoarece Ioan Evanghelistul a trăit pînă la adînci bătrînețe.

CARACTERUL LUI IOAN

Apostolul Ion s-a distins dintre frații săi ca „ucenicul pe care îl iubea Isus”. El nu era cituși de puțin fricos, slab, sau șovăitor în caracter, și totuși avea o dispoziție amabilă, și o inimă caldă și iubitoare. El părea a se bucura într-un sens deosebit de prietenia lui Hristos, și a primit multe dovezi despre încrederea și iubirea Mîntuitorului. El era unul dintre cei trei cărora le fusese îngăduit să fie martorii strălucirii lui Hristos pe Muntele schimbării la față, și ai agoniei Sale din Ghetsemani ; și îngrijirii lui Ioan a încredințat Domnul Isus pe mama Sa, în acele ultime ceasuri ale agoniei Sale pe cruce.

La simpatia Mîntuitorului pentru ucenicul cel iubit s-a răspuns din partea acestuia cu toată tăria unui devotament plin de căldură. Ioan s-a prins de Isus cum se prinde vița de aracul înfipt bine. El a asistat în sala de judecată și a rămas lîngă cruce ; iar la veste, că Hristos a înviat, el a alergat la mormînt, și a întrecut în zelul său chiar și pe Petru cel iute în toate.

Iubirea lui Ioan pentru Maestrul său nu era numai o prietenie omenească, ci era iubire a celui care simțea că a fost răscumpărat prin sîngele prețios al lui Hristos. El prețuia ca pe cea mai înaltă onoare invitarea în serviciul Domnului. Iubirea lui pentru Isus îl mîna să iubească pe toți aceia pentru care a

murit Hristos. Religiunea lui era de un Caracter practic. El a înțeles că iubirea de Dumnezeu se dă pe față prin iubirea de copii Săi. El era auzit adesea repetînd cuvintele : „Prea iubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alți”. Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit întii. Dacă zice cineva : „Eu iubesc pe Dumnezeu” și urăște pe fratele său, este un mincinos ; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede?” Viața apostolului era în armonie cu învățăturile sale. Iubirea de aproapele care ardea în inima sa, îl mîna să depună cea mai serioasă și mai deplină activitate pentru ajutorarea semenilor săi, și îndeosebi a fraților săi din comunitatea creștină. El era un predicator puternic, zelos și de o seriozitate adîncă, iar cuvintele sale erau însoțite de o mare putere de convingere.

Iubirea sa nestrămătată și devotamentul său dezinteresat oferă învățături de o mare valoare pentru biserica creștină. Unii poate să-și închipuie că el ar fi avut această iubire din alt izvor decît de la harul divin, dar Ioan avusese, de la natură, defecte serioase în caracterul său : el fusese mîndru și ambițios și gata să răspundă la orice nesocotire sau jignire.

Cordialitatea și ardoarea simpatiei lui Ioan pentru Maestrul său nu era prilejuită de iubirea lui Hristos pentru el, ci era rodul acestei iubiri. Ioan dorea să ajungă asemenea lui Isus, și sub lucrarea înnoitoare a iubirii lui Hristos, el a ajuns să fie blînd și smerit cu inima. Eul său personal era ascuns în Hristos. El era strîns unit de Vița cea vie, și în felul acesta devenise părtaș de fire dumnezeiască. Aceasta va fi totdeauna urmarea părtășiei cu Hristos. Aceasta este adevărata sfințire.

În caracterul cuiva pot să fie defecte vădite, dar cînd ajunge un adevărat ucenic al lui Isus, puterea harului dumnezeesc face din el o făptură nouă. Iubirea lui Hristos îl schimbă și-l sfințește. Dar cînd aceia care

I O A N

pretind a fi creștini, nu ajung prin religia lor să fie mai buni în toate împrejurările vieții lor. — ca niște vii reprezentanți ai lui Hristos, în dispoziția și caracterul lor. — atunci nu sînt ai Lui.

EXEMPLE DE TRANSFORMAREA CARACTERULUI

Odată Ioan a intrat într-o ceartă cu mai mulți frați, vrînd să știe care dintre ei trebuie să fie socotit cel mai mare. Ei nu aveau de gînd ca cuvintele lor să ajungă pînă la urechile Maiestrului lor; dar Isus le citea inimile, și folosi prilejul pentru a da ucenicilor Săi o lecție de umilință. Aceasta nu numai pentru micul grup, care asculta la cuvintele Sale, ci ca să rămînă scrise spre binele tuturor urmașilor Săi, pînă la încheierea timpului. Atunci Isus a șezut jos, a chemat pe cei doisprezece, și le-a zis: „Dacă vrea cineva să fie cel dintîi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toți și slujitorii tuturor!“

Acei care au spiritul lui Hristos, nu vor avea ambiția ca să ocupe vreun loc mai pe sus de frații lor. Numai cei care sînt mici în ochii lor vor fi socotiți mari înaintea lui Dumnezeu. „Și a luat un copilăș, și l-a așezat în mijlocul lor; apoi l-a luat în brațe, și le-a zis: „Oricine primește pe unul din acești copilăși, în Numele Meu, Mă primește pe Mine; și oricine Mă primește pe Mine, nu Mă primește pe Mine, ci pe Cel ce M-a trimis pe Mine“.

O, ce învățătură prețioasă este aceasta pentru toți urmașii lui Hristos! Cei care trec cu vederea datoriile vieții ce le stau în cale, care trec cu vederea de a fi miloși și buni, amabili și iubitori, chiar față de un copilăș, trec cu vederea pe Hristos. Ioan a simțit puterea acestei învățături, și a tras foloase din ea.

Cu o altă ocazie, fratele său Iacob și el, au văzut un om că scotea demoni în Numele lui Isus, și pentru că nu s-a unit îndată cu ceata lor, ei au găsit cu cale că el n-ar avea dreptul să facă această lucrare, și de aceea

l-au oprit. În sinceritatea inimii sale, Ioan povesti această întîmplare Maiestrului său. Isus zise: „Nu-l opriți, căci nu este nimeni, care să facă minuni în Numele Meu, și să Mă poată vorbi de rău îndată după aceea“.

Altădată, Iacob și Ioan au cerut, prin mama lor, să li se dea cele mai înalte locuri de cinste în Impărăția lui Hristos. Mîntuitorul le-a răspuns: „Voi nu știți ce cereți“. Cît de puțini dintre noi înțeleg adevărata însemnătate a rugăciunilor noastre! Isus cunoaștea sacrificiul nemărginit prin care trebuia să se răscumpere acea mărire și de aceea „pentru bucuria care Li era pusă în față, El a suferit crucea și a nesocotit ocară“. Această bucurie era aceea de a vedea suflete mîntuite prin umilirea Sa, prin suferințele și prin vărsarea sîngelui Său.

Aceasta era mărimea pe care avea s-o primească Hristos, și de care acești doi ucenici doreau să se facă părtași. Isus i-a întrebat: „Puteți bea paharul pe care îl voi bea Eu, și să vă botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu? Iar ei au răspuns: Putem“.

Cît de puțin înțelegeau ei însemnătatea acestui botez! Isus le-a răspuns: „Este adevărat că veți bea paharul Meu, și veți fi botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu; dar șederea la dreapta și la stînga Mea, nu atîrnă de Mine s-o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru care a fost pregătită“.

MUSTRAREA MINDRIEI ȘI AMBIȚIEI

Isus înțelegea motivele care mînau la această cerere, și de aceea a mustrat mindria și ambiția acestor doi ucenici. „Oricare va vrea să fie mare între voi, să fie servul vostru“. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți“.

Altă dată, Hristos trimise soli înaintea Lui într-un sat de Samariteni, rugînd pe săteni să pregătească ceva pentru odihna Sa și a ucenicilor Săi. Dar cînd Mîntuitorul Se apropie de cetate, părea că vrea să treacă pe

lîngă ei și să meargă spre Ierusalim. Aceasta trezi vrăjmășia Samaritenilor, și în loc să trimită soli ca să-L cheme, sau să-L roage să rămînă la dînși, ei au zăbovit să-I arate bunăvoința, așa cum ar fi făcut față de un călător de rînd. Isus nu constrîngea pe nimeni să-L primească, iar Samaritenii pierdură binecuvîntarea, care le-ar fi fost dăruită, dacă L-ar fi rugat să rămînă oaspetele lor.

Ne mirăm poate de felul cum aceștia s-au purtat față de Maiestatea cerului; dar de cîte ori și noi, — care mărturisim a fi urmașii lui Hristos, — nu ne facem vinovați de aceeași nepăsare. Stăruim noi ca Isus să-Și facă locuință în inimile și căminurile noastre? El e plin de iubire, de har, de binecuvîntare, și e gata să reverse aceste daruri peste noi; dar, ca și Samaritenii, deseori noi ne dăm mulțumiți fără ele.

Ucenicii înțelesese dorința lui Hristos, de a binecuvînta cu prezența Sa pe Samariteni; dar cînd au văzut răceala, gelozia și lipsa de respect arătată Maiestrului lor, s-au umplut de mirare și supărare. În deosebi Iacob și Ioan; aceștia s-au aprins foarte tare. Să vadă pe Acela pe care ei îl adorau atît de mult, că e primit astfel, părea pentru ei o crimă prea mare spre a fi lăsată să treacă nepedepsită de îndată. În zelul lor ei ziseră: „Doamne vrei să poruncim să se pogoare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?“ Ei vorbeau de nimicirea sutașilor sirieni și a cetelor lor, trimise să prindă pe profetul Ilie.

Isus mustră pe ucenicii Săi, zicîndu-le: „Nu știți de ce duh sînteți însuflețiți! Căci Fiul Omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să la mîntuiască“. Ioan și ceilalți ucenici erau într-o școală în care Hris-

tos era învățator. Acei care erau gata să-și vadă lipsurile și să-și îndrepte caracterul, avea acum un prilej nimerit. Ioan aduna orice învățătură ca pe niște mărgăritare prețioase, și se străduia neîncetat să-și potrivească viața după Modelul divin. Învățăturile lui Isus, care scoteau la lumină blindețea, umilința și dragostea ca fiind cele mai de seamă însușiri pentru creșterea în har și pentru a face pe cineva destoinic pentru lucrarea Sa, erau de cel mai mare preț pentru Ioan. Aceste învățături sînt rostite și pentru noi cei de astăzi, atît fiecăruia în parte cît și ca frați în comunitate, — cum au fost și pentru cei dintii ucenici ai lui Hristos.

IOAN ȘI IUDA

O învățătură bogată poate fi trasă din contrastul izbitor dintre caracterul lui Ioan și al lui Iuda. Ioan era o ilustrație vie a sfințeniei. Iuda avea numai o înfățișare de evlavie. El spunea că e ucenic al lui Hristos dar îl tăgăduia prin cuvintele și faptele lui.

Iuda avea aceleași prilejuri prețioase ca și Ioan, de a cerceta și imita Modelul divin. El asculta învățăturile lui Hristos și caracterul său s-ar fi putut preschimba prin harul dumnezeesc. Dar în timp ce Ioan se lupta cu rîvnă împotriva nedesăvîșirilor sale, și căuta să se asemene cu Hristos, Iuda își călca conștiința în picioare, cedînd ispitei, și se lăsa stăpînit de obiceiuri necinstite, care l-au făcut să semene cu Satana.

De aceea zisese Domnul Hristos prețioasele cuvinte: „Așa că după roadele lor îi veți cunoaște“. (Mat. 7, 20.)

CHEMAREA LUI ABRAAM

Abraam este unul dintre cele mai de seamă personaje ale Vechiului Testament. Când vorbim despre el, numele lui este amintit cu respect. Pentru credincioșii din toate veacurile, el a fost și va rămâne tatăl credincioșilor.

Numele lui este amintit pentru prima dată, în Sfânta Scriptură în capitolul 11 din Geneza. Raportul sfânt spune că Abraam a fost fiul lui Terah. — Frații lui erau: Nahor și Haram. Lot era fiul lui Haran.

În acest timp familia lui Terah a locuit în Ur în Haldea. Aici s-a căsătorit Abraam luând în căsătorie pe Sarai. Tot aici s-a adresat Domnul lui Abraam cu prima Sa invitație să plece din Ur din Haldea și să părăsească mediul de la început.

Cu toate că avea cunoștință clară despre adevăratul Dumnezeu, familia lui Terah totuși a trăit sub influența popoarelor înconjurătoare și în mare măsură a slujit dumnezeilor străini. În acest mediu păgîn a crescut și Abraam. Harul dumnezeesc însă care l-a ales pe el ca o unealtă nobilă pentru viitoarea lui activitate, l-a păzit pe el de orice influență stricăcioasă.

Abraam a rămas credincios și s-a străduit cu toate capacitățile sale să slujească adevăratului Dumnezeu. Sîntem convinși, că cu toată influența lui a intervenit pe lângă tatăl său, Terah, ca să părăsească localitatea Ur din Haldea și să se mute cu toții în Tara Canaanului.

Cu toate că ținta finală a familiei era să se stabilească în Canaan, totuși ei n-au ajuns mai departe decît pînă la Haran, unde s-au și așezat. În această localitate a încetat din viață Terah tatăl lui Abraam, în vîrstă de 205 ani.

Abraam a rămas în Haran pînă la moartea tatălui său. Domnul S-a adresat cu o nouă chemare servului Său credincios.

Chemarea lui Dumnezeu către Abraam a fost: „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta”.

În această vreme Abraam avea 75 de ani. Ca să poată îndeplini chemarea sa nobilă și sfîntă, Abraam trebuia să se despartă de rudele sale care s-au cufundat pe deplin în idolatrie.

La porunca Domnului el a părăsit mormîntul tatălui său, ca să meargă mai departe. Fratele său Nahor și familia acestuia însă au rămas definitiv în Haran. Inima lor a rămas legată pentru totdeauna de acest loc. Iubirea lor față de obiceiurile și idolii pămîntului a fost mai mare ca iubirea față de Dumnezeu.

Astfel, numai Sarai, soția lui și Lot, fiul lui Haran l-au însoțit pe Abraam în drumul lui către Canaan. Rudele sale și prietenii săi n-au înțeles hotărîrea lui Abraam. Ei n-au putut pricepe motivul, care l-a determinat pe Abraam ca să se despartă de ei. Abraam urmărirea o țintă spirituală, care

n-a putut fi înțeleasă decît de cei spirituali.

Situația lui Abraam n-a fost deloc ușoară. Trebuia să părăsească rudele sale, mormîntul tatălui său, locul său natal și ținutul obișnuit unde a trăit în ultimul timp. El a fost chemat, ca să plece într-un mediu străin și într-o țară îndepărtată.

Apostolul Pavel examinează proba lui Abraam și în Epistola sa către Ebrei, descrie astfel acest mare eveniment din viața lui Abraam :

„Prin credință Abraam cînd a fost chemat să plece într-un loc, pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce. Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței”.

Abraam nu s-a interesat de țara făgăduită. N-a întrebat cum este pămîntul țării, ce climă are, ce mediu îl așteaptă și cum sînt locuitorii țării. Avea un singur scop : ca să facă voința Domnului și să aștepte cu răbdare realizarea făgăduințelor primite.

Ajungînd în Canaan, Abraam și ai săi s-au stabilit în locul denumit Sihem la stejarul lui More. Ținutul a fost binecuvîntat de Domnul în toate.

Scrîtorul inspirat de Duhul lui Dumnezeu descrie și el bogăția țării în cuvintele: „Țară bună, țară cu piraie de apă, cu izvoare și cu lacuri, care fîșnesc din văi și munți. Țară cu grîu, cu orz, cu vii, cu smochini și cu rodii ; țară cu măs-

Continuare în pag. 16-a

OPRIȚI...

NICIODATĂ SĂ NU SE MAI REPETE!

Pe coperta uneia dintre revistele „Pentru apărarea păcii” am văzut un clișeu ce reprezintă un tablou răscolitor de gânduri și amintiri triste din ultimul război. În depărtare se pot zări ruinele unui oraș pîrjolit de bombele distrugătoare. Printre ruinele caselor și blocurilor, în locul unde mai înainte pulsa din plin viața, unde trăiau și munceau liniștiți oamenii, unde alergau și zburdau copii nevinovați, acolo, ca niște fantome nocturne se pot vedea siluetele unor tancuri care apar ca niște hiene ca să mai devoreze ce a mai rămas de pe urma bombardamentului. Mai în față se pot distinge cadavre de oameni, trîntite la pămînt, sfîrtecate, sfișiate și azvirlite în chip neregulat de suflul bombelor sau lovite de schijele obuzelor.

În plus, tabloul este întregit de configurația unei uriașe bombe îndreptată ostil spre ruinele fumegînde. Suprafața sa este neclar adumbrită de foc și fum negru. Ea reprezintă sugestiv războiul și crimele sale. Ca un monstru hidos urmărește ultimile zvicniri și spasme ale trupurilor sfîrtecate. Cinică și rece, ascultă plînsul copiilor orfani sau al mamelor acum fără de copii, vaietele aduse de suferință și mizerie.

Din ruini, pare că se ridică și se frămîntă pumni numeroși și amenințători, iar din vacarmul dezastrului pare că se aud voci puternice ale celor ce rostesc: „NU!” Bazați pe experiențele dureroase, ei înfierează cu hotărîre pe generații și mînuitorii inumani ai acestor unelte distrugătoare.

Fără să vreau, gîndul meu fugar pornește la Hiroșima — orașul japonez care a avut parte de urgia dezlîntită de prima bombă atomică. Și azi, după atîția ani, se mai aud vaietele mamelor și plînsul copiilor Hiroșimei, se mai văd ruinele și urmele, încă necicatrizate în trupul ei. Și de acolo ca și din alte părți ale lumii se ridică glasul celor îndurați care condamnă pe promotorii războiului cu arma atomică.

Peste clișeu, ca un ecou al cuvintelor celor ce au simțit din plin grozăviile, loviți fiind de pumnul necruțător al zeului războiului, se pot citi cuvintele: „NU! Niciodată să nu se mai repete!”.

Privind îndelung clișeul cu amintirile lui triste, ca și deșteptat dintr-un somn adînc și tulburat de un vis neplăcut, cu gîndul îndreptat spre cer, spre Cel iubitor de oameni, am șoptit o scurtă rugăciune: „Da, Doamne, fă să nu se mai repete cele ce au văzut ochii noștri și cele ce au simțit sufletele noastre...!” În acele clipe doream să pot auzi, dar nu numai să aud, ci să și văd realizîndu-se cele cîntate odinioară de îngerii, pe plaiurile Betleemului în noaptea nașterii lui Isus: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pămînt...!”

Deși au trecut patrusprezece ani de la terminarea celui de al doilea război mondial, omenirea încă nu a uitat, mizeria, lacrimile și durerile ce au lăsat urme adînci și răni ce mai sîngerează încă. Numai războiul ultim s-a soldat

cu peste 30 milioane morți și poate tot atîția răniți. Sute de milioane de bărbați, femei și copii au lăcrămat, au plîns și au oftat, după cei iubiți ai lor. Realizări de sute, ba chiar de mii de ani, opere de artă și de cultură aduse la existență prin muncă încordată și prin eforturile oamenilor, au fost distruse de tăvălugul nimicitor al războiului. Pe bună dreptate s-a spus că războiul este sinuciderea oricărei civilizații. El este un monstru care prinde corpul omenirii și-l ține strîns în brațele sale hidoase pînă ce i-a supt tot sîngele. El se hrănește din intristările, grijile și lacrimile femeilor rămase văduve, din durerile copiilor orfani, din casele distruse și din nepuțințioșia celor mutilați.

Războiul, spus pe scurt, este iadul pe pămînt. El este izbucnirea puterii brute și nestăpînite, care biciuește și împinge popoarele spre ură de moarte, reciprocă. Războiul trimite secerătorul său nemilos, moartea, cu scopul de a secera viețile oamenilor. Oamenii preținși creștini cred că este drept să se roage lui Dumnezeu să fie ajutați, ca locuitorii altui popor să fie nimiciți, casele lor date flăcărilor, iar femeile și copiii lor să fie omorîți. Jerifele pe care le cere acest moloh — războiul — sînt apăsătoare fiecărui popor. Pentru nesățioasa sa răzbunare el cere jertfe, cere tot ce are țara mai scump, mai drag, floarea națiunii, — tineretul viguros și sănătos, pe cei mai distinși bărbați ai țării, și nădejdea de mîine a unui neam. El îi sustrage din instituțiile de cultură și din cîmpul muncii pentru a-i îngropa pe cîmpul de luptă sau a-i trimite înapoi ca jumătăți de oameni, surzi, schilodiți, desfigurați sau mutilați. El nu are nici o întrebuintare pentru cei slabi, pentru cei bolnavi la corp și la minte, ci numai pentru cei sănătoși.

Către toți oamenii cinstiți din toate țările, muncitorii țărani, oameni ai științei și ai

culturii, s-a îndreptat apelul din „Manifestul păcii“.

„In amintirea noastră a tuturor mai sînt însă vii ororile și calamitățile celui de al doilea război mondial.

Nu va exista într-un nou război colțisor unde omul să poată găsi adăpost sigur. Flăcările unui război dus cu arma atomică, cu hidrogen și cu rachete, ar cuprinde toate popoarele și, ar amenința cu nenorociri incalculabile multe generații ale omenirii. Oamenii simpli din lumea întreagă, fără deosebire de naționalitate și de vederi politice, de credință și culoarea pielii, vor să trăiască în pace“.

Sînt temeuri și sperăm că anul acesta va aduce cu sine o schimbare; vîntul cald ce adie dinspre răsărit va contribui la topirea gheții și la slăbirea încordării internaționale. Se pare că conștiința celor mai mulți oameni este astăzi mai trează ca înainte. Din diferite țări, din răsărit și din apus, se fac tot mai auzite glasurile multor bărbați de seamă: „Coexistență pașnică între popoare cu orînduiri sociale diferite“; întrecere pașnică pentru realizarea unei vieți mai bune“; „să se pună capăt războiului rece“; „să fie oprite experiențele cu armele atomice și cu hidrogen“; „pu-

terea atomului să fie folosită în scopuri pașnice“.

Zilele ce urmează sînt așteptate cu bucurie și nădejde de către iubitorii de pace și progres și se speră că se va găsi o rezolvare rezonabilă a problemelor litigioase pe cale de înțelegere, iar nu prin război.

Dorința de pace, de viață mai liniștită, de muncă creatoare, de progres, de o dragoste fierbinte pentru viață, de iubire pentru copii, se face tot mai simțită și ea este exprimată de personalități de seamă prin presă și prin radio.

„Intreaga noastră viață“ — se exprimă scriitoarea Lucia Demetrius, laureată a premiului de stat, „îndreptată spre construcție trainică spre ziua de mîine, și spre cea pe care ochii noștri nici n-o pot desluși amănunțit în viitorul cel mai îndepărtat, viața noastră dinamică străbătută de energie și de optimism, are nevoie de pace și se întemeiază pe o politică de pace“.

Scriitorul Eusebiu Camilar se exprimă în felul următor: „Apărînd cauza măreață a păcii... apărăm tot ce are omenirea mai bun și nobil, tot ce a creat ea; apărăm descoperirile științifice, operele de artă, — tot ceea ce constituie mîndria omenirii... Apărînd

pacea,... apărăm patrimoniul milenare, apărăm progresul“.

„Opriți...! Să nu se mai repete!“, este cuvîntul hotărîtor al mamelor care-și strîng la piept copiii lor dragi. „Dorim ca ei să aibă o viață liniștită, să fie feriți de a fi dați pradă molohului nesățios. Să fie pace!“ Să nu se mai repete; dorim ca spectrul unui nou război mai cumplit decît oricare altul, să fie îndepărtat de deasupra caselor, satelor și orașelor noastre, și bucuria și liniștea vieții noastre de mîine să nu mai fie tulburată. Aceasta este dorința tuturor oamenilor muncii, a tuturor oamenilor de bine.

„Opriți... Să nu se mai repete!“ este dorința credincioșilor noștri temători de Dumnezeu. Ne este dragă pacea, liniștea și munca creatoare. Ne sînt dragi căminurile noastre, capelele noastre unde ne închinăm lui Dumnezeu, ne sînt dragi legăturile frățietății noastre și nu dorim ca ele să fie tulburate de un alt război.

„Și am văzut un alt înger care se suia dinspre răsăritul soarelui și care avea pecetea Dumnezeului Cel Viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri zicînd: „Nu vătămați nici pămîntul, nici marea, nici copacii...“.

MIELUL PASCAL

Mielul, una dintre cele mai blinde, inofensive și nevinovate ființe, a fost ales de divinitate, spre a simboliza pe Mîntuitorul și jertfa Sa înlocuitoare pentru mîntuirea tuturor celor ce vor crede Întrînsul.

După cele scrise în Apoc. 13, 8 u.p., se precizează că încă de la întemeierea lumii Domnul Isus Hristos a fost reprezentat prin mielul de jertfă. Bunul Dumnezeu a dat instrucțiuni primei familii care, căzuse în păcat, că pentru ispășirea păcatului lor, trebuia să vină pe lume Fiul lui Dumnezeu, și cine avea să creadă în El urma să capete prin Numele Lui iertarea păcatelor. Condiția aceasta era pentru toți din toate veacurile. Cei din dispensațiunea Vechiului Testament care credeau trebuiau să-și arate credința lor prin aceea că aduceau un miel de jertfă pentru ispășirea păcatelor, și să creadă, în același timp, că acel miel simbolizează pe Mesia, care trebuia să vină. 1 Petru 1, 18-21.

Cuvîntul Paște vine de la evreescul — Pasah — și înseamnă ieșire dintr-un impas, trecerea peste o greutate, izbăvire sau eliberare dintr-o situație critică. Spre amintirea continuă a izbăvirii din robia lui Faraon, israeliții trebuiau să celebreze anual, sărbătoarea Paștelui, așa le erau date instrucțiunile de Dumnezeu prin Moise.

Cele ce s-au întîmplat la ieșirea lui Israel din Egipt ne pot face să înțelegem mai bine însemnătatea mielului care se aducea jertfă în Vechiul Testament. Dumnezeu este îndelung răbdător și bogat în milă. El are o mare purtare

de grijă pentru ființele create după chipul Său“.

Fiecare familie, singură, sau în tovarășia altei familii, trebuia să *înjunghie un miel* sau un ied „fără cusur“ și cu un mănunchi de isop pe care să-l înmoaie în sîngele cel din strachină, cu acel sînge aveau să ungă pragul și cei doi stîlpi ai ușei, și pe pragul de sus în casele în care îl mîncău; pentru ca îngerul pierzător care avea să treacă pe la miezul nopții, să nu intre în locuințele lor. Ei trebuiau să mănince carnea „friptă la foc, cu azime și cu ierburi amare, după cum le zisese Moise: „Cînd îl veți mîncea, să aveți mijlocul încins, încălțăminte în picioare, și toiagul în mînă; și să-l mîncăți în grabă; căci sînt Paștele Domnului“. Exod 12, 11.

Paștele trebuia să fie atît ca sărbătoare de amintire cît și ca simbol, care arăta nu numai înapoi spre eliberarea lor din Egipt, ci și înainte, în viitor la acea eliberare mai mare, pe care avea să o aducă Hristos în rîscumpărarea poporului Său de sub robia păcatului.

„Mielul pașcal reprezenta pe Mielul lui Dumnezeu în care se întemeiază unica noastră speranță de mîntuire. Apostolul zice: „Căci paștele nostru, care este Hristos, fu junghiat pentru noi“. 1 Cor 5, 7.

Numai înjunghierea mielului pascal nu era îndeajuns; sîngele său trebuia stropit pe stîlpul ușii; tot astfel și meritele lui Hristos trebuie însușite ca proprietate a sufletului. Noi trebuie să credem nu numai că El a murit pentru lume, ci mai mult că El a murit pentru noi personal. Noi tre-

buie să ne însușim meritele jertfei de ispășire.

Mielul trebuia pregătit în-
treg și niciun os nu trebuia să se frîngă. Tot astfel și de la Mielul lui Dumnezeu care avea să moară pentru noi, nu trebuia să I se frîngă nici un os. Exod 12, 46; Ioan 19, 31-36. Astfel fu prezentată desăvîrșirea lui Hristos.

„Carnea trebuia să fie mîncată. Nu e de ajuns ca noi să credem în Hristos, spre a dobîndi iertarea păcatelor, ci noi trebuie să primim neîncetat hrană și putere spirituală de la Dînsul, prin credința în Cuvîntul Său. Hristos zice: „Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă nu mîncăți trupul Fiul omului, și dacă nu beți sîngele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. Cine mănîncă trupul Meu, și bea sîngele Meu, are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, și sîngele Meu este cu adevărat o băutură. Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele, pe care vi le-am spus Eu, sînt duh și viață“. Ioan 6, 53-55. 63.

Isus primi legea Tatălui Său, trăi principiile acesteia în viața Sa, dădu pe față spiritul ei și arată puterea ei binefăcătoare în inimă. Ioan zice: „Și Cuvîntul S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava Singurului născut din Tatăl“ — Ioan 1-14

Urmașii lui Hristos trebuie să fie părtași experiențelor Sale. Ei trebuie să primească Cuvîntul lui Dumnezeu și să-l transmită în carne și sînge așa încît El să devină puterea motrică a vieții și faptelor.

Prin puterea lui Hristos ei trebuie să preschimbați după

chipul Său și să reflecteze calitățile lui Dumnezeu. Ei trebuie să mănince carnea Fiului lui Dumnezeu și să bea sîngele Său, altfel nu e nici o viață întrînsii. Spiritul și lucrarea lui Hristos trebuie să devină spiritul și lucrarea ucenicilor Săi.

Mielul trebuia să fie mîncat cu ierburi amare ceea ce amintea trecutul sclaviei amare din Egipt, iar simbolic amărăciunea mai însemna suferințele Domnului Hristos pentru noi și pentru mîntuirea noastră. Tot astfel și noi dacă vrem să ne apropiem de Hristos, să facem aceasta cu inimile zdrobite. Întrebuințarea azimilor, era de asemeni plină de însemnătate. În îndrumările date în legătură cu sărbătoarea paștelui era rînduit în mod lămurit ca în timp de sărbătoare să nu fie nici un fel de aluat în casele lor; iar iudeii respectau cu strictețe lucrul acesta.

Tot astfel și credincioșii care primesc pe Hristos ca viață și hrană, trebuie să dea la o parte aluatul păcatului. Pavel scrie către comunitatea din Corint: „Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sînteți, fără aluat; căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimile curăției și adevărului”. 1 Cor. 5, 7, 8.

Prin ascultare, israeliții trebuiau să-și dovedească credința lor. Tot astfel și cei care speră să fie salvați prin meritele sîngelui lui Hristos, trebuie să recunoască faptul că au și ei de făcut ceva spre a-și asigura răscumpărarea lor.

În timp ce numai Hristos singur ne poate răscumpara de sub pedeapsa călcării de lege, noi trebuie să ne întoarcem de la păcat spre ascultare. Credinciosul va fi mîntuit prin credință, nu prin

fapte; dar credința sa el trebuie să o dovedească prin fapte. Dumnezeu dădu pe Fiul Său pentru ca El să moară spre ispășirea păcatelor. El a făcut ca să răsară lumina adevărului, ne-a arătat calea adevărului, ne-a dat posibilități prescripții și privilegii și acum credinciosul trebuie să conlucreze cu aceste întocmiri mîntuitoare.

Israeliiți ascultară de instrucțiunile pe care le dădu Domnul. Repede ei făcură pregătirile pentru călătorie. Familiile lor fură adunate, mielul pascal înjunghiat, carnea friptă la foc, azimile și cu buruienile amare pregătite. Tatăl, preotul familiei, stropi sîngele pe ușorii casei și se adună cu familia înlăuntru. În grabă și în tăcere fu mîncat mielul pascal. Într-o sfială sfîntă poporul se ruga și veghea; iar inima celor întîi născuți, de la bărbatul cel puternic și pînă la copilul cel mic, tremura cuprinsă de o frică nesusă. Tați și mame strîngeau în brațe pe întîii lor născuți, cînd se gîndeau la uciderea înfricoșată a carea avea să aibă loc în noaptea aceea.

Dar nici o locuință a lui Israel nu fu vizitată de îngerul pierzător. Semnul sîngelui — semnul ocrotirii unui Mîntuitor — era pe ușile lor și pierzătorul nu intra la dînsii. Și la miezul nopții se făcu bocet mare în Egipt; căci în fiecare casă nu se putea să nu fie un mort. Toți întîii născuți din țară, de la întîiul născut al lui Faraon, care ședea pe tronul lui pînă la întîiul născut al captivului din închisoare și tot întîiul născut al vitelor fură uciși de îngerul pierzător. Prin tot imperiul cel mare al Egiptului, mîndria fiecărei familii se nimicise. Strigătul și jalea celor uciși umplea văzduhul.

Împăratul cu curtenii săi stau cu fețele palide și le tremurau genunchii de groază

în fața spaimei covîrșitoare. Faraon își amintea cuvintele pe care le rostise mai înainte: Cine este Dumnezeu de a căruia voce să ascult eu, ca să las pe Israel? Nici pe Dumnezeu nu-l cunosc, nici pe Israel nu-l voi lăsa să plece“. Acum mîndria sa trufașă fu umilită pînă în pulbere.

„În aceeași noapte Faraon a chemat pe Moise și pe Aaron, și le-a zis: „Sculați-vă, ieșiți din mijlocul poporului meu, voi și copiii lui Israel. Duceți-vă de slujiți Domnului, cum ați zis. Luați-vă și oile și boii, cum ați zis, duceți-vă, și binecuvîntați-mă“. Exod 12, 51-53.

Dar în jertfa acestui miel fără cusur Dumnezeu descoperă un plan și mai adînc pentru mîntuirea întregului neam omenesc. Mielul acesta cu toate ceremoniile care se legau de jertfirea lui, fără îndoială preînchipuia pe Domnul Isus Hristos. Toată taina mîntuirii a fost personificată în El. Cum a dat cu ochii de El, Ioan Botezătorul a putut să spună cu toată convingerea: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii“. Ioan 1, 29.

Profetizînd despre suferințele Lui, prorocul Isaia zice: „Cînd a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura“. Is. 53, 7. În acest sens amintește și apostolul Petru: „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur ați fost răscumparați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniseră de la părinții voștri, ci cu sîngele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană“. 1 Petru 1, 18, 19.

Să-l primim pe Domnul Isus Hristos ca Fiu și Miel al lui Dumnezeu și ca Mîntuitor, și astfel vom avea viață veșnică prin credința în jertfa Sa ispășitoare.

CHEMĂREA LUI ABRAAM

(urmare din pag. 5-a)

lini și cu miere. Țară unde vei mânca pîine din belșug, unde nu vei duce lipsă de nimic... (Deut. 8, 7.8).

La Sihem Domnul S-a arătat din nou lui Abraam și i-a zis: „Toată țara aceasta o voi da seminței tale“. — Făgăduințele lui Dumnezeu erau foarte prețioase pentru Abram. Și peste toate, Domnul l-a asigurat pe el că din seminția

lui se va naște Mîntuitorul lumii.

Dela Sihem Abraam s-a dus mai departe și a ajuns la Betel unde — ca și la Sihem — a înălțat un altar în cinstea Domnului. În jurul acestor altare Abraam și-a strîns membrii familiei sale și s-au închinat Domnului. În felul acesta, el „prietenu l lui Dumnezeu“ ne-a dat o pildă nobilă ca să stăm într-o strînsă

legătură cu Creatorul lumii. El a trăit o viață de rugăciune, de strînsă comuniune cu Dumnezeu.

Tot atunci aceste altare au fost și o mărturie pentru locuitorii Canaanului, care ajungînd la locurile părăsire de Abraam și la altarele lui, au știut că în acel loc a umblat patriarhul Abraam și după ce au reparat altarele, au adorat pe Dumnezeul cel viu.

IMPLORARE

Spre tronul slavei Tale, Doamne,

A noastră rugă înălțăm

Ne dă-ndurarea-Ți fără margini

Și harul Tău, — Te implorăm !

Revarsă peste noi, Părinte,

Belșug de binecuvîntare :

Vorbirea noastră, spre zidire,

Cu har să fie și cu sare.

Din slava strălucirii Tale,

Și de la tronul-Ți de mărire

Răsrînge sfînta Ta lumină

Și adu-n noi desăvîrșire.

Și fă-ne-o binecuvîntare,

În veac, pentru copiii Tăi,

Tu modelează viața noastră

Și fă-ne buni, cînd sîntem răi.

Cu-a Ta iubire infinită

Topoște-al inimilor sloi

De sus, din cerul slavei Tale.

Prin Duhul Sfînt, fii Tu în noi !

B. MANȚA